

Virkning, hvis nemlig en Kommunalbestyrelse ikke vilde have paataget sig at indgive et Andragende, vilde Følgen være bleven, at Børnene havde faaet betydeligt mindre til Bispisningen end før. Et af de Aar, hvor vi behandlede denne Lov, blev der fra Udvalgets Side udsendt en Række Spørgsmaal for at faa konstateret med Tal, hvorvidt der var Grund til at indføre en saadan Skolebispisning, og jeg skal her nævne nogle enkelte af de Oplysninger, der indkom. Det oplystes, at der her i København ved Friskolerne fandtes 2,699 Børn, der aldrig fik varm Mad, medens Tallet i Købstæderne var 894 og paa Landet 977, altsaa i alt 4,570 Børn, der aldrig fik varm Mad, hvilket vil sige, at de notorisk sultede. Endvidere fandtes der i København 7,911 Børn, som fik varm Mad højst 3 Gange om Ugen, i Købstæderne 3,851 og paa Landet 6,213, i alt 17,975 Børn, der fik varm Mad højst 3 Gange om Ugen. Et tredje Spørgsmaal gik ud paa at faa oplyst, hvor mange Børn Skolekommissionerne, i København Skoledirektionen, mente, der trængte til at deltage i en saadan Bispisning, og det viste sig, at der her i København var 8,892, i Købstæderne 11,464 og paa Landet 31,056, altsaa i det hele 51,412 Børn, om hvem Skolekommissionerne og Lærerne mente, at de maatte anses for trængende til at deltage i en saadan Bispisning. Det er i Sandhed nogle frygtelige Tal, disse Tal, der vise, at Børns Bispisning i vort Land er saa daarlig, at der er saa mange, om hvilke det med Rette kan siges, at de leve under en slet og mangelfuld Ernæring. Jeg synes derfor, at vi ikke have Ret til fra Lovgivningsmagtens Side at vedblive at skyde dette store og vigtige Spørgsmaal fra os; vi maa skride til at indrette en Bispisning for nødlidende Børn. Vi foreslaa i vore Ændringer, at Udgifterne til denne Bispisning skulle deles halvt mellem Kommunen og Staten, og det vil dog ikke komme til at dreje sig om større Beløb, end at baade Kommune og Stat i Virkeligheden ere i Stand til at bære de forøgede Udgifter.

Der har saa været afholdt et Par Samraad, foranledigede af det Mindretal, hvortil jeg hører. Det ene drejer sig om Hverdagsundervisningens Indførelse paa

Landet og det andet om et nyt, virkelig pædagogisk Tilsyn med vor Folkeskole. Den Undervisning, der gives paa Landet, er meget indskrænket og mangelfuld, idet den ikkun udgør 18 Timer ugentlig og foregaar nu almindeligt hver anden Dag, medens der dog alle Steder i Købstæderne er indført Hverdagsundervisning, og Undervisningstiden der gaar op til 24—30 Timer eller endogsaa derover. Det er en Selvfølge, at det er umuligt at bringe Børnene saa vidt med den indskrænkede Undervisning paa Landet, som Tilfældet er i Købstæderne, og jeg synes derfor, at det er et billigt Krav fra Landbefolkningens Side, særlig fra de ubemidlede Side ude paa Landet, at Børnene der fik den samme Undervisning, som Købstadbørnene faa. Men det er naturligvis en Reform, som det vil koste ret betydeligt at gennemføre, og vi have intet som helst Haab om at kunne gennemføre et saadant Forslag i Øjeblikket. Vi have derfor indskrænket os til at afholde et Samraad med Ministeren herom, men have ikke stillet noget Ændringsforslag. Alligevel er det et Spørgsmaal, som jeg synes bør holdes frem, og som det ogsaa er min Overbevisning en Gang — og lad os haabe snart — vil naa frem til Løsning. — Det andet Samraad drejer sig om Tilsynet. Det udøves jo nu af Præsterne, og der er sagt til Forsvar for dette Tilsyn, at man ikke mærker noget til det. Det er meget muligt, thi i mange Tilfælde ere de Folk, der ere satte til at udøve det, ikke skikkede dertil. Det er Folk, som maaske aldrig have været Elever i en Almueskole og maaske aldrig nogen Sinde have beskæftiget sig med Lærergerningen. Hvor skulde man saa kunne vente, at saadanne Folk kunne udøve et virkeligt Tilsyn? Nej, skulle vi have Gavn af de Ofre, vi bringe vor Folkeskole, vil en af de første Betingelser være den, at der ansættes et virkelig sagkyndigt Tilsyn, et Tilsyn, der ikke alene forstaar at inspicere, men ogsaa forstaar at være raadgivende og vejledende over for Lærerne. Men efter den uhyre Magt, som Præstestanden, Kirken og Religionen have i vort Samfund, er der naturligvis intet Haab om i Øjeblikket at faa det nuværende Tilsyn bort fra Folkeskolen og erstattet med et verdsligt, virkelig sagkyndigt Tilsyn.